

ikke for Tiden bør finde Sted, idet den vilde udkræve en Grundlovsforandring. Hermed skal jeg slutte.

Jens Busk: De Spørgsmaal, jeg har tilladt mig i min første Tale at rette til den ærede Minister for offentlige Arbejder, kom han i Gaar i Slutningen af sin Tale ind paa kortelig at besvare. Jeg skal ikke berøre dette dybt, jeg skal kun om Spørgsmaalet om de kongelige Kommissarier sige: Jeg er overbevist om, at hvis Ministeren ønsker at faa en virkelig Forhandling saavel med Tinget som med Finansudvalget, tror jeg, der kan skabes Flertal for en fornuftig og bedre Ordning end den, der er nu. Vi have i alt Fald været enige om saa meget, at vi kunne forstaa, at der ved de ny Anlæg blev ansat en juridisk uddannet kongelig Kommissarius, for at der kan være en Mand, der kunde tage sig af disse Anlæg, og saaledes at han kunde faa sit Honorar i de Tilfælde, hvor han arbejder. Men vi have ikke kunnet forstaa, at kongelige Kommissarier ere gamle afdankede Embedsmænd. Det er Folk, som ikke kunne sidde længere i deres Embeder, fordi de føle sig opslidte og trætte, og efter at de saa have faaet en stor Pension, giver man dem en 15—20 Jernbaner, som de ere Kommissarier for, hvorfor de faa en Løn, der langt overstiger den, de have haft som Embedsmænd, og den Pension, de faa. Det er en Ordning, som vi ikke kunne forstaa. Vi have opfattet det saadan, det har jeg i alt Fald, at naar disse Bestillinger bleve overdragne til stedlige Mænd, som faa et Honorar, der paa ingen Maade var nær saa stort som det, de faa nu, vil baade Befolkningen, der har anlagt Privatbanerne, være bedre tjent dermed, og Sagen kunde ordnes paa en langt heldigere Maade.

Hvad Ribe angaar, takker jeg den højtærede Minister for de velvillige Udtalelser om, at han nok kunde være villig til at forære Byen 300,000 Kr. Jeg tror, at Byen nu i Øjeblikket vil sige: Nej, Tak, maa vi ikke hellere bede om at faa noget, der kan hjælpe til at fremme Erhvervslevet. Dette, at Byen fik en Sum Penge, der gav nogle faa Tusinde Kr. i Rente, kan ikke hjælpe noget. Men det er noget, vi kunne forhandle om senere. Foreløbig

takker jeg for Ministerens velvillige Udtalelser. Jeg var naturligvis ikke glad ved, at Ministeren ikke kan tro, at det, at Sejløbet ved Ribe bliver gjort bedre, vil gavne Byen. Med de Bemærkninger er jeg færdig med den højtærede Minister.

Jeg skal nu gøre nogle faa andre Bemærkninger. Jeg tror, at ethvert Medlem, der er til Stede i denne Sal i Dag, og som var til Stede, da det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) talte forleden Dag, vil indrømme, at det ærede Medlem har stemt Tonen ikke lidt ned. Ganske vist er jeg ældre af Aar end det ærede Medlem, men som Pædagog er han langt ældre end jeg, da jeg slet ikke er Pædagog og aldrig har givet mig af med at være Lærer, og det kunde derfor ikke falde mig ind at være saa formastelig at tro, at jeg med mine Udtalelser havde bidraget til, at det ærede Medlem havde stemt Tonen lidt ned. Jeg indrømmer det ærede Medlem kom jo ind paa mine mere private Udtalelser i den Rétning —, at jeg anser ham for at være en dygtig Lærer ved Landbohøjskolen. Det staar jeg ved offentlig som privat. Derfor kan det ærede Medlem ogsaa være forsikret om, at naar jeg rettede et Angreb mod hans Højttaltræthed forleden Dag, var det ikke af nogen som helst personlig Uvillie mod det ærede Medlem. Tværtimod! Men jeg vil sige, at den Tone, der gik igennem det ærede Medlems Udtalelser, den Maade, han i det hele taget optraadte paa, hvilken jo ogsaa har skaffet ham en Reprimande i Dag fra en af hans egne Partifæller, gjorde, at jeg fandt Anledning til at hjælpe til, at det ærede Medlem kunde komme ned paa Jorden igen.

Der er to Ting i de mange Dages Forhandlinger, siden jeg havde Ordet, der have glædet mig. Den ene angaar det ærede Medlem og hans Venner, den anden et andet Parti i denne Sal. Det har glædet mig, at der er slet ingen Højremænd, der ville kendes ved Provisorismen længere. Vi gamle Venstremænd, der have været med i Kampen i en Menneskealder, have haft Anledning til at glæde os adskillige Gange i de senere Aar over, at Forholdet nu er saadan her i denne Sal, hvor ogsaa Højre og Provisorister af den gamle Slags ere repræsenterede, de, som have staaet